

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อที่	สเกล	ความถี่					$\bar{x}$	$s^2$	t
		1	2	3	4	5			
36	กลุ่มสูง	-	2	6	7	1	3.44	0.67	2.46**
	กลุ่มต่ำ	1	4	9	2	-	2.75	0.60	
37	กลุ่มสูง	1	-	4	11	-	3.56	0.66	2.31*
	กลุ่มต่ำ	2	5	5	3	1	2.75	1.27	
38	กลุ่มสูง	-	1	8	6	1	3.44	0.53	4.37**
	กลุ่มต่ำ	4	8	2	2	-	2.13	0.92	
39	กลุ่มสูง	-	1	7	3	5	3.75	1.00	3.40**
	กลุ่มต่ำ	2	6	5	3	-	2.56	0.93	
40	กลุ่มสูง	-	-	6	3	7	4.06	0.86	2.19*
	กลุ่มต่ำ	1	3	6	3	3	3.25	1.40	
41	กลุ่มสูง	-	3	2	3	8	4.00	1.47	3.74**
	กลุ่มต่ำ	-	7	7	2	-	2.69	0.50	
42	กลุ่มสูง	-	3	1	8	4	3.81	1.10	1.88*
	กลุ่มต่ำ	2	1	9	2	2	3.06	1.26	
43	กลุ่มสูง	-	-	3	6	7	4.25	0.60	2.53**
	กลุ่มต่ำ	1	1	5	8	1	3.44	0.93	

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อที่	สเกล	ความถี่					$\bar{x}$	$s^2$	t
		1	2	3	4	5			
44	กลุ่มสูง	-	-	4	6	6	4.13	0.65	4.40**
	กลุ่มต่ำ	2	2	9	3	-	2.81	0.83	
45	กลุ่มสูง	1	1	2	3	9	4.13	1.45	2.50**
	กลุ่มต่ำ	-	5	6	3	2	3.13	1.05	

\*  $p < .05$  , ( $t_{cv} = 1.697$ )

\*\*  $p < .01$  , ( $t_{cv} = 2.457$ )

3. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้วิธีการโคเอฟฟิเชียน แอลฟา (Coefficient Alpha- $\alpha$ ) สูตรของครอนบาค (Cronbach, 1970 : 161)

$$\text{สูตร } \alpha_k = \frac{k}{k-1} \left[ 1 - \frac{\text{Sum } S_{x_i}^2}{S_{x_t}^2} \right]$$

เมื่อ	$\alpha_k$	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	$S^2_{x_i}$	แทน ความแปรปรวนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
	$S^2_{x_t}$	แทน ความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งหมด
	k	แทน จำนวนข้อในแบบสอบถาม

## การคำนวณ

เมื่อ	k	=	45
	$S^2_{x_t}$	=	387.58
	Sum $S^2_{x_i}$	=	52.06

## แทนค่าสูตร

$$\begin{aligned}\alpha_k &= \frac{45}{44} \left( 1 - \frac{52.06}{387.58} \right) \\ &= 1.02 \times 0.87 \\ &= .89\end{aligned}$$

∴ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีค่า .89

4. การหาค่าความสอดคล้องของคะแนนของผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านทางจิตวิทยาเกี่ยวกับปริมาณการกระตุ้นแรงจูงใจได้สัมพันธ์ของนิทานแต่ละเรื่องและเกมแต่ละเกม โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน โปรดัก โมเมนต์ (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

สูตร (Ferguson, 1981 : 113)

$$r = \frac{N\sum XY - \sum X\sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

- เมื่อ r แทน ค่าความสัมพันธ์ของคะแนนของผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านทางจิตวิทยาเกี่ยวกับปริมาณในการกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนิทานแต่ละเรื่องและเกมแต่ละเกม
- X แทน คะแนนรวมของผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านทางจิตวิทยาคนที่ 1, 2 เกี่ยวกับปริมาณการกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนิทานแต่ละเรื่องและเกมแต่ละเกม
- Y แทน คะแนนรวมของผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านทางจิตวิทยาคนที่ 3, 4 เกี่ยวกับปริมาณการกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนิทานแต่ละเรื่องและเกมแต่ละเกม
- N แทน จำนวนนิทานและเกมทั้งหมด

ขั้นตอนการคำนวณของคะแนนที่ได้ในตาราง 17 และ 18 เพื่อนำค่าต่าง ๆ มาใส่ตามสูตรได้ดังต่อไปนี้

การคำนวณ

$$\begin{aligned} r &= \frac{(40 \times 587,177) - (5,263 \times 4,438)}{\sqrt{[(40 \times 697,517) - (5,263)^2][(40 \times 496,554) - (4,438)^2]}} \\ &= \frac{23,487,080 - 23,357,194}{\sqrt{(27,900,680 - 27,699,169)(19,862,160 - 19,695,844)}} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 &= \frac{129,886.00}{\sqrt{201,511 \times 166,316}} \\
 &= \frac{129,886.00}{183,069.67} \\
 &= 0.71
 \end{aligned}$$

∴ ผู้มีความรู้ความสามารถทางด้านจิตวิทยามีความเห็นสอดคล้องกันสูง

5. การหาค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของนิทานและเกมโดยใช้วิธี  
การทดสอบแบบที่ (t-test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กัน (Dependent Samples)

สูตร (Hinkle, Wiersma and Jurs, 1982 : 220)

$$t = \frac{\bar{d}}{s_{\bar{d}}} ; df = n-1$$

เมื่อ  $t$  แทน ค่าความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิต  
 $\bar{d}$  แทน ค่ามัธยฐานเลขคณิตของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่  
 $s_{\bar{d}}$  แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างของ  
 คะแนนแต่ละคู่

วิธีคำนวณ

$$\begin{aligned}
 \bar{d} &= \frac{\sum d}{n} \\
 s_{\bar{d}} &= \sqrt{\frac{s_d^2}{n}} \\
 s_d^2 &= \frac{\sum d^2 - \frac{(\sum d)^2}{n}}{n-1} = \frac{\sum (d-\bar{d})^2}{n-1}
 \end{aligned}$$

## การคำนวณ

$$\bar{d} = \frac{121}{4}$$

$$= 30.25$$

$$s_{\bar{d}}^2 = \frac{9,548.74}{4-1}$$

$$= \frac{9,548.74}{3}$$

$$= 3,182.91$$

$$s_{\bar{d}} = \sqrt{\frac{3,182.91}{4}}$$

$$= 28.21$$

$$t = \frac{30.25}{28.21}$$

$$= 1.07$$

จากตาราง 2 (Hinkle, E.D., Wiersma, W. and Jurs, S.G., 1982 : 362)

$$t, .01 (3) = 5.84$$

∴ นีทานและเกมมีปริมาณการกระตุ้นหรือส่งเสริมแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ผล ๆ กัน

ตาราง 17 แสดงคะแนนความถี่เห็นของผู้ตัดสินแต่ละคนเกี่ยวกับปริมาณการกระตุ้นแรงจูงใจ  
ใฝ่สัมฤทธิ์ของนิทานแต่ละเรื่อง

นิทาน	คะแนนของผู้ตัดสินคนที่						รวม	เฉลี่ย
	1	2	3	4	1+2	3+4		
1. คอยโชค	70	51	75	35	120	110	230	57.50
2. จระเข้กับกระต่าย	73	51	70	35	124	105	229	57.25
3. ก๊วยสองปลี	94	51	95	30	145	125	270	67.50
4. ชายกระทู้ไก่	85	68	90	35	153	125	278	69.50
5. ลูกเศรษฐี	64	51	80	30	115	110	225	56.25
6. นกตีกลอง	74	68	69	30	142	99	241	60.25
7. เสนายกิลูกชวาวาแห่ง แคว้นพันธมวดี	70	51	65	30	121	95	216	54.00
8. เจ้าชายกับตะเกียบจีน	80	51	85	35	131	120	251	62.75
9. ผู้ไม่รู้จักความกลัว	75	51	63	40	126	103	229	57.25
10. พ่อล่าเอียง	73	51	75	35	124	110	234	58.50
11. หม่าป่าผู้กระหาย	74	51	72	40	125	112	237	59.25
12. ระหว่างความขยันกับ ความขี้เกียจ	80	51	87	30	131	117	248	62.00
13. ช่างตัดเสื้อผู้กล้าหาญ	85	51	88	30	136	118	254	63.50
14. จีนสองคน	65	68	68	40	133	108	241	60.25
15. หม่าจิ้งจอกมนต์	90	51	92	35	141	127	268	67.00
16. ทกสหายท่องโลก	80	51	86	30	131	116	247	61.75

ตาราง 17 (ต่อ)

นิทาน	คะแนนของผู้ตัดสินคนที่						รวม	เฉลี่ย
	1	2	3	4	1+2	3+4		
17. ทกผู้รับใช้	75	68	71	45	143	116	259	64.75
18. พ่อเก่า	80	68	74	40	148	114	262	65.50
19. ศึกษาพารอค	75	51	70	35	126	105	231	57.75
20. เจ้าชายผู้ทรงปัญญา	85	51	82	40	136	122	258	64.50
รวม	1547	1105	1557	700				

ตาราง 18 แสดงคะแนนความคิดเห็นของผู้ตัดสินแต่ละคนเกี่ยวกับปริมาณการกระตุ้นแรงจูงใจในสี่มิติของเกมแต่ละเกม

เกม	คะแนนของผู้ตัดสินคนที่						รวม	เฉลี่ย
	1	2	3	4	1+2	3+4		
1. เกมอนุกรมภาพ	70	51	60	40	121	100	221	55.25
2. เกมพิฆาตเข้า	70	68	73	45	138	118	256	64.00
3. เกมยุทธการชิงเมือง	69	51	66	45	120	111	231	57.75
4. เกมจัดสรรคนงาน	80	51	71	35	131	106	237	59.25
5. เกมโดมิโน	60	51	55	35	111	90	201	50.25
6. เกมต้นไม้กับตัวเลข	70	51	75	30	126	105	231	57.75



ตาราง 18 (ต่อ)

เกม	คะแนนของผู้ตัดสินคนที่						รวม	เฉลี่ย
	1	2	3	4	1+2	3+4		
7. เกมต่อภาพ	65	51	63	30	116	93	209	52.25
8. เกมต่อจุด	75	51	70	30	126	100	226	56.50
9. เกมจับกลุ่ม	70	51	65	40	121	105	226	56.50
10. เกมทาย 10 ข้อ	85	68	88	40	153	128	281	70.25
11. เกมเรียงเหรียญ	70	51	68	30	121	98	219	54.75
12. เกมย้ายเบี้ย	85	51	85	30	136	115	251	62.75
13. เกมเล่นนิทานต่อกัน	85	51	80	40	136	120	256	64.00
14. เกมดาวกระโจน	70	51	66	35	121	101	222	55.50
15. เกมย้ายเบี้ยข้ามแดน	90	51	84	45	141	129	270	67.50
16. เกมเดินตามช่องแคบ	70	68	60	40	138	100	238	59.50
17. เกม 3 จุดพิฆาต	95	68	90	35	163	125	288	72.00
18. เกมเรียงเบี้ยต่อภาพ	85	51	83	35	136	118	254	63.50
19. เกมวงจรถูกจุด	80	51	72	30	131	102	233	58.25
20. เกมสลับตัวเลข	75	51	77	40	126	117	243	60.75
รวม	1519	1088	1451	730				

ตาราง 19 แสดงการส่งเสริมลักษณะนิสัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แต่ละด้านของนิทาน  
แต่ละเรื่อง

นิทาน ลักษณะนิสัยของแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์	ความทะเยอทะยาน	ความกระตือรือร้น	ความกล้าเสี่ยงที่จะ กระทำ	ความรับผิดชอบต่อ ตนเอง	ความมีเอกลักษณ์	การรู้จักวางแผนงาน
1. เรื่องคอยโชค		✓	✓			
2. เรื่องจระเข้กับกระต่าย			✓			✓
3. เรื่องกล้วยสองปลี	✓				✓	
4. เรื่องชายกระตือรือร้น	✓	✓		✓		
5. เรื่องลูกเศรษฐี	✓	✓		✓		
6. เรื่องนักคิดลอง		✓			✓	✓
7. เรื่องเสนาบดีลูกชวานา แห่งแคว้นพันธุรัต		✓		✓		✓
8. เรื่องเจ้าชายกับตะเกียบเงิน	✓				✓	✓
9. เรื่องพ่อค้าเอียง			✓		✓	✓
10. เรื่องผู้ไม่รู้จักความกลัว		✓	✓			✓
11. เรื่องหมาป่าผู้กระหาย					✓	✓
12. เรื่องระหว่างความขยันกับ ความขี้เกียจ		✓		✓		
13. เรื่องช่างตัดเสื้อผู้กล้าหาญ	✓		✓		✓	
14. เรื่องเงินสองคน	✓	✓		✓		

ตาราง 19 (ต่อ)

ลักษณะนิสัยของแรงจูงใจ ไฟลิมฤทธิ์ นิทาน	ความทะเยอทะยาน	ความกระตือรือร้น	ความกล้าเสี่ยงที่จะ กระทำ	ความรับผิดชอบต่อ ตนเอง	ความมีเอกลักษณ์	การรู้กว้างขวาง
15. เรื่องหมาจิ้งจอกมด			✓		✓	
16. เรื่องทศทายท่องโลก	✓			✓		✓
17. เรื่องทกผู้รับใช้			✓	✓		✓
18. เรื่องพ่อค้า				✓		✓
19. เรื่องศึกษาพารอด	✓					✓
20. เรื่องเจ้าชายผู้ทรงปัญญา			✓		✓	
รวม	8	8	8	8	8	8

ตาราง 20 แสดงการส่งเสริมลักษณะนิสัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แต่ละด้านของเกมแต่ละเกม

ลักษณะนิสัยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เกม	ความเพียรพยายาม	ความกระตือรือร้น	ความกล้าเสี่ยงที่จะกระทำ	ความรับผิดชอบต่อตนเอง	ความมีเอกลักษณ์	การรู้จักวางแผนงาน
1. เกมอนุกรมภาพ	✓				✓	✓
2. เกมพิฆาตเข้า	✓		✓			
3. เกมยุทธการชิงเมือง			✓			✓
4. เกมจัดสรรคนงาน				✓	✓	✓
5. เกมโดมิโน	✓	✓				✓
6. เกมต้นไม้กับตัวเลข		✓	✓	✓		
7. เกมต่อภาพ					✓	✓
8. เกมต่อจุด		✓		✓		
9. เกมจับกลุ่ม	✓		✓			
10. เกมทาย 10 ข้อ		✓	✓	✓		
11. เกมเรียงเหรียญ			✓		✓	✓
12. เกมย้ายเบี้ย			✓		✓	
13. เกมเล่นนิทานต่อกัน		✓		✓	✓	
14. เกมดาวกระโจน	✓		✓	✓		
15. เกมย้ายเบี้ยข้างแดน					✓	✓

ตาราง 20 (ต่อ)

ลักษณะนิสัยของแรงจูงใจ ไฟลัมฤทธิ์  เกม	ความทะเยอทะยาน	ความกระตือรือร้น	ความกล้าเสี่ยงที่จะ กระทำ	ความรับผิดชอบต่อ ตนเอง	ความมีเอกลักษณ์	การรู้จักวางแผนงาน
16. เกมเดินตามช่องแคบ			✓		✓	
17. เกม 3 จุดพิฆาต	✓	✓				✓
18. เกมเรียงเบี้ยต่อภาพ	✓	✓				
19. เกมวงจรถูกจุด		✓		✓		
20. เกมสลับตัวเลข	✓			✓		
รวม	8	8	8	8	8	8

ภาคผนวก 3

นิทานและเกมที่ใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นิทานที่ใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จำนวน 20 เรื่อง

เรื่องที่ 1

เรื่องคอบไซค

ในสมัยหนึ่งนานมาแล้ว มีพระภิกษุหนุ่มสองรูป องค์หนึ่งชื่อพระคำ อีกองค์หนึ่งชื่อ  
พระแดง บังเกิดความเบื่อน่ายในสมณะเพศ จึงคิดอยากจะสึกจากพระ จึงไปหาท่านเจ้าอาวาส  
เพื่อขออนุญาตลาสิกขาบท ท่านเจ้าอาวาสก็อนุญาตตามความประสงค์ เมื่อภิกษุทั้งสองได้เป็น  
ฆราวาสแล้วก็ไปหาท่านอาจารย์ท่านายโศกชะตาในอนาคตของตน อาจารย์ได้ให้คำทำนายว่า  
ดังนี้

"นี่แน่ เจ้าแดง เจ้าเป็นคนเคราะห์ดีมากที่สุดที่เกี่ยว ชะตาของเจ้าเท่าเทียมกับ  
พระมหากษัตริย์ วันหนึ่งเจ้าจะได้กินน้ำในถ้วยทองคำ และมีพระกลดกั้นอยู่เหนือหัวเจ้า แต่สำหรับ  
เจ้าคำข้าเสียใจแท้ที่จะต้องบอกว่า ชะตาของเจ้าร้ายมาก จะต้องทำงานหนักแบกเสียมและพลั่ว  
จนวันตาย แทะจะไม่ได้เห็นเคื่อนเห็นตะวันกับเขาละ"

ครั้นฟังคำทำนายของอาจารย์แล้ว ทิศทั้งสองก็ลาจากวัดไป ทิศคำผู้มีดวงชะตาดี  
จึงอุตสาห์ตั้งอกตั้งใจทำงานทั้งกลางวันกลางคืน ไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ทำงานได้เงินมาก็อุตสาห์  
เก็บหอมรอมริบเอาไว้ ด้วยความขยันหมั่นเพียรที่จะเอาชนะโศกชะตาของตนเอง ในไม่ช้าก็กลายเป็น  
เป็นคนมั่งมีขึ้นมา ถึงกระนั้น เขาก็ยังกลัวความยากจนอยู่เสมอ ดังนั้นเขาจึงได้ซุกตุนไถนหมันทำ  
มาหากินอยู่มิได้ขาด เขาก็ยังรวยขึ้นรวยขึ้นทุกที

ฝ่ายทิศแดงนั้นทราบว่าวันหนึ่งเขาจะได้เป็นพระราชา เพราะด้วยทองคำและพระกลด  
เป็นเครื่องหมายประจำพระเกียรติของพระราชาในสมัยโบราณ เมื่อพระราชาสวรรคตลงโดย  
ไม่มีรัชทายาท ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่จะจัดการปล่อยรถม้าหลวงเป็นการเสี่ยงทาย ถ้าม้าไปเกย  
หรือหยุดอยู่ตรงหน้าชายคนใด ชายคนนั้นจะได้ราชาภิเษกเป็นพระเจ้าแผ่นดิน เพราะประชาชน  
เชื่อกันว่าชายผู้นั้นเหวดาส่งมาให้เกิด

ทิดแดง เชื่อกำทำนายของอาจารย์อย่างแน่วแน่ ตั้งแต่วันหนึ่ง ๆ ผ่านไป เขาจึงไม่ได้ทำอะไร คงนั่งมองทางคอยแต่รถม้าหลวง ในไม่ช้า เขาก็ยากจนลงจนถึงกับไม่มีเงินกินต้องขอกทานเลี้ยงชีวิต แต่กระนั้น เขาก็ยังหวังและกระตือรือร้นอยู่เสมอว่า วันหนึ่ง เขาจะต้องได้ครองบัลลังก์เป็นพระราชา ครั้นต่อมา เขาได้เจ้บนกกลาง และมีอาการร่อแร่อนอยู่ข้างถนน

อยู่มาวันหนึ่งพระราชาของประเทศนั้นได้ เสด็จเสด็จพระราชดำเนินผ่านมาทางนั้น พร้อมด้วยเสนาอำมาตย์ราชบริพาร พระองค์ทอดพระเนตรเห็น เขาก็ทรงพระเมตตาต่อขอกทานซึ่งพอมโห้เอนแตกแตกคอยู่เช่นนั้น จึงสั่งให้สารถีหยุดรถพระที่นั่งแล้วเสด็จลงจากรถเอาน้ำในถ้วยทองคำของพระองค์ไปประทานทิดแดง และเอาพระกลดของพระองค์ออกขังแตกเห็นคือพระทิดแดงได้สักครู่ทิดแดงก็สิ้นใจ

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า คนที่กล้าตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ โดยไม่เชื่อโชคกลาง เอาชนะโชคชะตา จะสามารถเอาชนะความจนได้ ส่วนคนที่ไม่กล้าทำสิ่งต่าง ๆ เพราะคิดว่าถึงทำก็ไม่ประสบความสำเร็จ รอคอยแต่โชคชะตา จะตายอย่างไม่มีอะไรเลย ถึงแม้โชคชะตาจะดีสักแค่ไหนก็ตาม ดังนั้นจึงเป็นคนขยันหมั่นเพียร กล้าตัดสินใจ เอาชนะโชคชะตา เพื่อจะได้ประสบความสำเร็จด้านต่าง ๆ ในชีวิต"



## เรื่องที่ 2

### เรื่องจระเข้กับกระท้ำ

วันหนึ่งจระเข้บนเอาหัวเกยหาดอยู่อย่างสบาย มีกาคัวหนึ่งงมผ่านมาเห็นจระเข้บนอนอยู่ มันจึงเข้ามาทักทาย กาชวนจระเข้ให้ย้ายไปอาศัยหนองน้ำใหญ่แห่งหนึ่ง กว้างขวางมาก มีดอกบัว มีสันตะวา สาทร้ายและไม้่น้ำอย่างอื่นอีกมากมาย น้ำใสสะอาด และปลาชุก กายอกว่าธรรมชาติจระเข้ก็ต้องอยู่น้ำลึกวังวนกว้างขวางมีลูกน้องเป็นบริวารจึงจะสมกับความใหญ่โต ครั้งแรกจระเข้รู้สึกลังเล แต่เมื่อเห็นภาพคู่แข่งชั้นก็อยากจะไป

เมื่อจระเข้ตัดสินใจจะไปตามที่กายอก ภาคิใจมากที่มันสามารถหลอกจระเข้ได้ มันคิดจะลวงจระเข้ให้ขึ้นบกไปนาน ๆ กลับลงน้ำไม่ได้ก็ตายเอง ที่นั่นจะพาเพื่อนกามาชุมนุมกันใต้อ้อหรือเหาะที่เดียว จระเข้หลงกลตะกุกตะกาศตามกาคัวขึ้นบกไป ด้วยความใฝ่ฝันว่าจะมีบึงใหญ่เป็นอาณาจักร จะได้เป็นหัวหน้าครอบครอง สัตว์น้ำในบึงนั้น มันจึงตามกาคัวไป เมื่อฝ่าแดดร้อนลมร้อนไปพักใหญ่เหนื่อยเกือบจะไม่มีแรง จึงหยุดได้ร่มไม้ใหญ่ต้นหนึ่งพลางร้องเรียกกาคัวลงไปพิจารณาดูใกล้ ๆ เห็นตัวจระเข้เข็ดลอกปอกเปิกหมดแรงนอนแช่มีม ๑ อยู่ก็ไต่ขึ้นไปบนต้นไม้หัวเราะลั่น บอกให้จระเข้รู้ว่า มันถูกหลอกเสียแล้ว ในไม่ช้าเพื่อนมันจะพากันมาจิกกินเนื้อจระเข้

ขณะที่จระเข้บนเอาหัวเกยหาดอยู่อย่างสบาย ผนอคนที่คนตัดไม้บรรทุกไม้ใส่เกวียนผ่านมา เมื่อจระเข้เห็นคนตัดไม้มันดีใจนักคิดว่าจะได้กินอาหารอันโอชะ แต่มันนึกขึ้นได้ว่า ควรจะอดเปรี้ยวไว้กินหวาน ให้คนช่วยพามันกลับไปหนองน้ำเสียก่อน มันวางแผนแล้วก็ทำเสียงจะลั่นใจมีสันใจแหล่ ทำให้คนตัดไม้ส่งสารพยายามลากจระเข้ขึ้นไปบนเกวียนก็ขม่งหน้าไปยังที่อยู่ของจระเข้ เมื่อไปถึงจระเข้แก้งทำส่าออย คนตัดไม้รู้ไม่ทันจึงลากไปถึงน้ำ พอจระเข้ได้น้ำ มันก็มีเรี่ยวแรงกลับขึ้นมา จะจับคนตัดไม้กินตามที่คิดไว้ พอที่กระท้ำผ่านมาได้ยินคนตัดไม้ร้องขอความช่วยเหลือ กระท้ำรีบเอาไม้บนเกวียนขวางจระเข้ก็เลยจระเข้บนไม่ได้รับคาน้ำ

หายไป จระเข้เจ็บอยู่หลายวัน มันเคืองกระต่ายมาก คิดจะแก้แค้นให้ได้ กระต่ายจอมฉลาด  
ก็รู้ทัน

วันหนึ่งกระต่ายมากินน้ำ เห็นขงผิดปกติไม่ลอยไปลอยมาตามน้ำก็รู้ว่า เป็นจระเข้  
หาทางกินมันแน่ จึงแก๊งร้องเพลง จระเข้ต้องว่ายน้ำหนีน้ำ ขงต้องลอยได้น้ำ จระเข้ไม่รู้  
อุบายกระต่ายก็รีบจมน้ำ กระต่ายได้ทีวิ่งหนีไป

วันหนึ่งจระเข้คิดอุบายได้อีก มันแอบอยู่ใต้ขงใหญ่ ขงกระเพื่อมมันก็กระเพื่อมด้วย  
กระต่ายมองไม่เห็นจระเข้ เห็นแต่ขง ก็ก้มหัวลงจะกินน้ำ จระเข้ก็อ้าปากจับกระต่ายน้อยไว้ได้  
มันชอบใจหัวเราะ ฮี ฮี

กระต่ายน้อยเสียท่าจระเข้แต่มันหาตักใจไม่ มันออกว่าเสียงหัวเราะของจระเข้ที่  
ดัง "ฮี ฮี" นั้น มันเหยี้ยหัวเราะ ถ้าจระเข้ต้องหัวเรา "ฮา ฮา" จระเข้เห็นกระต่าย  
คุดูกว่าหัวเราะคล้ายเหยี้ย มันจึงลองหัวเราะเสียงดัง "ฮา ฮา" ทันทีมันปากจระเข้ก็เปิด  
โล่งขึ้น กระต่ายน้อยได้ที่กระโดดออกจากปากจระเข้โดยเร็ว ขณะเดียวกันที่เอาคืนหลังถีบ  
ลิ้นจระเข้เต็มแรง จนลิ้นขากระเด็นเลือดสาดกระจาย ตั้งแต่บัดนั้นมาจระเข้ก็ไม่มีลิ้นอีกเลย

"ขงนี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าคนเรารู้จักวางแผนและทำงานตามแผนอย่างรอบคอบ  
รู้จักใช้ไหวพริบ มีเหตุมีผล กล้าตัดสินใจ ไม่กลัวความผิดพลาดแล้วก็จะสามารถเอาชนะอุปสรรค  
และประสบผลสำเร็จในชีวิตได้"

### เรื่องที่ 3

#### เรื่องกล้วยสองปลี

นานมาแล้ว มีชายคนหนึ่งมีฐานะยากจนมาก แต่กลับไปรักภรรยาเศรษฐีผู้หนึ่งเข้า จึงทำให้เขาเป็นคนคิดมาก คิดแต่ว่าจะหาอย่างไรจึงจะได้ภรรยาเศรษฐีผู้นั้นมาเป็นคู่ครองของตนให้สมรักสักที ทั้งนี้เพราะถ้าจะคู่ถึงความเหมาะสมแล้วก็จะเห็นว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้แน่ ๆ เขาจึงคิดว่า ถ้าไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เห็นจะต้องเอาด้วยกลเสียแล้ว จึงคิดที่จะทำเสน่ห์ให้ภรรยาเศรษฐีผู้นั้นหลงรักตนให้ได้

เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว เขาก็ได้ออกเดินทางไปเพื่อสืบหาหมอเสน่ห์ขึ้นดี ที่จะช่วยเขาในเรื่องนี้ได้ เขาเดินทางไปวันหนึ่งเต็ม ๆ จึงได้พบกระท่อมหลังหนึ่งตั้งอยู่กลางทุ่งนาข้างทางเดินนั่นเอง เขาจึงเข้าไปขอน้ำดื่มจากเจ้าของกระท่อมซึ่งเป็นหญิงชราคนหนึ่ง ยายแก่ผู้เป็นเจ้าของกระท่อมผู้นั้นจึงได้ถามว่า "ท่านจะเดินทางไปไหนกัน" ชายผู้นั้นจึงได้เล่าความประสงค์ของตนให้แก่ฟังโดยไม่ปิดบังอำพรางแต่อย่างใด ยายแก่ผู้นั้นจึงกล่าวว่า "ฉันนี่แหละเป็นหมอเสน่ห์" และยังได้กล่าวกับชายผู้นั้นอีกต่อไปว่า "เรื่องที่ท่านต้องการให้ช่วยทำเสน่ห์ให้ฉันก็คงจะช่วยให้ ถ้าท่านรับปากที่จะหากล้วยสองปลีมาให้ เพื่อจะได้ใช้เป็นเครื่องยาของยาเสน่ห์ดังกล่าวได้"

ชายผู้นั้นเมื่อได้ฟังหญิงชรารับปากจะช่วยเหลือก็ดีใจมาก จึงได้รับออกเดินทางไปเสาะหากล้วยสองปลีตั้งแต่บัดนั้นมา เขาได้ท่องเที่ยวเสาะหากล้วยสองปลีอยู่นานก็ยังไม่พบ จึงได้ปลุกกล้วยเสียเองอย่างมากมายหลายชนิด และได้ตกแต่งสวนกล้วยของเขาเป็นอย่างดี เช่น ใส่ปุ๋ยและเอาใจใส่มันอย่างเป็นพิเศษทุกต้น เพื่อต้องการให้มันออกปลีสองปลีให้บ้าง แต่ก็ไม่สำเร็จสักที ชายผู้นั้นก็ยังไม่ละความพยายาม เขาได้ปลุกกล้วยเพิ่มขึ้นอีกโดยขยายสวนกล้วยของเขาให้กว้างขวางขึ้นกว่าเดิมไปทุกที ๆ เพื่อที่จะค้นหากล้วยสองปลีให้ได้ ปีแล้วปีเล่าที่ชายคนนั้นได้ทำสวยกล้วย และเขาก็ได้นำเอาผลกล้วยที่ได้นั้นไปขายอยู่เป็นระยะเวลาจนถึง

7 ปี กระทั่งเขาได้เก็บเงินเก็บทองไว้จากการขายกล้วยเป็นจำนวนมากมาย จนมีฐานะเข้าชั้น  
เศรษฐีในเวลาต่อมา

เมื่อได้เป็นเศรษฐีแล้ว เขาก็ได้ไปขอลูกสาวเศรษฐีนั้น และได้แต่งงานเป็นสามีภรรยา  
เป็นที่เรียบร้อยสมความปรารถนาของเขาแล้ว แต่บรรดากล้วยที่เขาปลูกไว้ก็ไม่เคยที่จะออกปลี  
เป็นสองปลีให้เขาได้เห็นเลย

จึงทำให้ชายผู้นั้นคิดได้ว่า "อันกล้วยสองปลีนั้นไม่มีที่รอก" แต่ที่ยายแก่ผู้นั้นสั่งเขา  
ให้ไปหาไปให้เพื่อเอามาทำยาเสน่หานั้น ก็เพื่อจะให้ตนมีความมานะ ขยันหมั่นเพียรในการทำงาน  
จนสามารถสร้างตัวได้ในเวลาต่อมานั่นเอง

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า คนเรานั้นถ้ามีความมานะพยายาม รู้จักใช้กลวิธีแปลก ๆ  
ใหม่ ๆ มีความคิดริเริ่มในการแก้ปัญหา ก็จะสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และประสบความสำเร็จตามความมุ่งหมายได้"

เรื่องที่ 4

เรื่องชายกระตุกไก่

ครึ่งหนึ่งนานมาแล้ว มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่ง ได้มีลูกสาวอยู่สองคน แต่ทว่าพร้า พ่อ ลูกสาวทั้งสองได้อยู่กับแม่มาตั้งแต่เล็ก ๆ อยู่ต่อมาครอบครัวนี้ได้ลูกเขยสองคน ลูกเขยคนหนึ่งเป็นลูกคนรวย แต่ลูกเขยอีกคนหนึ่งนั้นพ่อแม่มีฐานะยากจนมาก คนที่มีฐานะดีก็คือเขยใหญ่ ส่วนที่มีฐานะยากจนก็คือเขยเล็กนั่นเอง

อยู่มาวันหนึ่ง เขยทั้งสองได้ออกไปดางป่า พอตกลงเย็นก็กลับบ้านพร้อมกัน แม่ยายได้หุงข้าวและทำกับข้าวพิเศษ คือแกงไก่เอาไว้ให้กิน แต่ฝ่ายแม่ยายก็ได้ตักแกงไก่อ้นไว้ให้กินคนละถ้วย คือถ้วยที่มีเนื้อไก่อ้วน ๆ ได้ไว้ให้เฉพาะลูกเขยผู้ร่ำรวย ส่วนถ้วยที่มีแต่กระดูกไก่อ้นก็ได้ตักไว้ให้สำหรับลูกเขยผู้ยากจน

ขณะที่ได้กินข้าวกันอยู่นั้น ลูกเขยผู้ยากจนก็รู้ว่า แม่ยายรังเกียจตนมาก ก็ให้รู้สึกน้อยใจยิ่งนัก เขยผู้ยากจนเมื่อได้กินแกงกระดูกไก่ที่แม่ยายตักไว้ให้นั้นก็ได้เก็บกระดูกไก่อ้นไว้ และทุกครั้งที่มีการแกงไก่อ้นกัน ฝ่ายแม่ยายก็ต้องตักแต่กระดูกไว้ให้ลูกเขยเล็กอยู่เสมอมา เขาก็ได้เก็บกระดูกไก่อ้นรวมไว้เป็นจำนวนมากเช่นกัน

กระทั่งอยู่มาวันหนึ่ง เมียของเขาได้ถามเขาว่า เก็บกระดูกไก่ไว้ทำไมกัน เขาก็บอกกับเมียของเขาว่า มันเป็นของดีที่ระลึกจากแม่ยายที่ได้ให้ไว้สร้างฐานะ และเขาได้อธิบายให้เมียของเขาฟังว่า กระดูกไก่เหล่านี้ถ้าจะกลายเป็นเงินเป็นทองขึ้นมา ก็ได้

ต่อมาลูกเขาทั้งสองต่างก็ได้แยกย้ายบ้านกันอยู่กับแม่ยาย เขยใหญ่ก็ไปทำมาหากินอยู่แห่งหนึ่งในส่วนที่แม่ยายยกให้ และเป็นส่วนที่แม่ยายได้ปลูกพืชไว้เต็มหมกแล้ว พร้อมทรัพย์สินอื่น ๆ มากมาย

ส่วนเขยเล็กหรือไซชายกระดูกไก่ก็ได้แยกย้ายไปอยู่ที่ชายป่าแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนที่ยังเป็นป่ายังไม่ได้ปลูกพืชอะไรเลย และเป็นป่าที่แม่ยายแบ่งให้ เขาได้เข้าไปบุกเบิกดางป่า

โดยเอากระดูกไก่ที่เก็บไว้ในวันหวานเข้าไปในป่า แล้วเขาก็ต่างป่าหากระดูกไก่นั้นจนครบจำนวน ที่หวานทุกอัน ป่าก็ได้โล่งเตียนลงไปเรื่อย ๆ

ในวันต่อมา เขาก็ได้ใช้วิธีเช่นนี้อีก เขาจึงได้เนื้อที่จากป่าที่ต่างไว้นั้นมากมาย ไชยชายกระดูกไก่ได้ใช้เนื้อที่ดังกล่าวของเขาไปปลูกพืชผลไว้อย่างมากมาย

อยู่มาไม่นาน ไชยชายกระดูกไก่หรือเขยเล็กคนนั้นก็ได้นำพืชผลที่ปลูกไว้ไปขายและนำเงินที่ได้มาซื้อที่ดินเพิ่มขึ้นอีก และใช้วิธีการเช่นเดิมคือ หวานกระดูกไก่ที่เก็บไว้นั้นไปในป่าแล้วต่างป่าหากระดูกไก่และปลูกพืชในป่าที่ต่างไว้นั้น กระทำเช่นนี้อยู่เรื่อยก็ได้มีฐานะร่ำรวยขึ้นจนเป็นเศรษฐีใหญ่ในเมืองนั้น

ต่อมาไชยชายกระดูกไก่หรือเขยเล็กและเมียของเขา ก็ได้ไปรับแม่ยายมาอยู่ด้วย ฝ่ายแม่ยายจึงคิดได้ที่ตนได้กระทำไปโดยไม่ให้ความรักและความยุติธรรมกับเขยเล็กผู้มีความมรรยาดี จึงรู้สึกเสียใจเป็นอันมากว่าตนหลงผิดไป จากนั้นก็ได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขเป็นคืนมา

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า คนเรานั้นถ้ามีความมรรยาดีมีความอดทน และทำงานตามหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัดแล้ว แม้ว่าจะมีอุปสรรคขวางกั้นอย่างไรก็ตาม ก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคและเอาตัวรอดได้เช่นกัน ทั้งการกระทำของชายกระดูกไก่อันนี้"

## เรื่องที่ 5

## เรื่องลูกเศรษฐี

มีเศรษฐีหนึ่งป่วยมากใกล้จะสิ้นใจ เขามีลูกชายสี่สกุลอยู่ 2 คน ก่อนตายเศรษฐีได้เรียกลูกชายมาใกล้ ๆ ทั้งสองคนด้วยความเป็นห่วง แล้วสั่งว่า "ถ้าพ่อตายไปแล้ว ให้เอาหนึ่งตากแดด แล้วกินข้าวให้อร่อย" สั่งได้แค่นั้นยังไม่ทันอธิบายอะไรก็สิ้นใจเสียก่อน

เมื่อจัดการกับงานศพของบิดาอย่างสมเกียรติอย่างเรียบร้อยแล้ว พี่ชายก็มอบทรัพย์สินส่วนใหญ่นับล้านให้น้องชาย ส่วนตนเองขอแยกไปทำมาหากินต่างหากที่เมืองอื่น น้องชายเป็นคนรักพ่อมาก ทำตามคำสั่งพ่อทุกอย่าง โดยสั่งซื้อหนึ่งวัวหนึ่งควายมาตากไว้เต็มลานบ้าน ซึ่งบางครั้งก็หายไปบ้างก็มี ต้องสั่งซื้อเพิ่มเติมเพื่อให้เต็มลานบ้านอยู่เสมอ ๆ ส่วนอาหารแต่ละมื้อก็สั่งมาจากภัตตาคารอย่างดีที่สุดมารับประทาน แต่คนก็รู้สึกว่ามันไม่อร่อยเท่าที่ควร ทั้งยังราคาแพงมากอีกด้วย เป็นเช่นนี้อยู่จนทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ค่อย ๆ หมดไปและยากจนลงในที่สุด เพราะนั่งแต่ใช้จ่าย ไม่ได้มีทางหาเงินเพิ่มเติมเลย ในขณะที่เดียวกันน้องชายก็ได้ข่าวที่ชายอยู่เสมอว่าร่ำรวยขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับนึกตำหนิพี่ชายว่า พี่ชายคงไม่ให้ทำตามคำสั่งพ่อเหมือนตนก็โกรธและได้เดินทางไปหาพี่ชาย และต่อว่าพี่ชายว่า "ทำไมพี่ไม่ทำตามคำสั่งพ่อก่อนตาย พี่ไม่ได้รักพ่อนี้ จึงได้ร่ำรวยขึ้นได้เช่นนี้" พี่ชายตอบว่า "พี่นะรักพ่อและได้เคารพเชื่อฟังท่านมากที่สุด เพราะพ่อสั่งให้เอาหนึ่งตากแดดและทานข้าวให้อร่อย พี่ก็ทำตามทุกอย่าง เข้าขันมาพี่ก็ออกไปทำงานเอาหนึ่งของพี่ตากแดดจนไหม้เกรียมทุกวันจนเย็นค่ำ" แล้วก็เปิดลังของตนให้น้องชายดูแล้วกล่าวต่อไปว่า "หลังจากที่พี่ทำงานกลางแดดจนเหนื่อยมาทั้งวัน ถึงเวลาอาหารพี่ก็ทานได้อร่อย ไม่ว่าจะเป็ดจิ้มน้ำพริกหรืออะไรก็ตามก็อร่อยทุกอย่าง พี่ทำอย่างนี้อย่างเสมอมา และทำงานให้เพิ่มมากขึ้น ๆ ทุกวันจนพี่ร่ำรวยขึ้นมาเช่นนี้"

เมื่อน้องชายได้ฟังเช่นนั้นก็เข้าใจทันทีว่าตนเองคิดผิด จึงขอโทษพี่ชาย และลากลับมายังบ้านของตน เริ่มต้นทำงานหนักอย่างพี่ชาย และพยายามทำงานให้มากขึ้น ๆ ทุกวันโดย

ไม่ย่อท้อ ไร่นาที่มีผู้เก็บเกี่ยวออกงามให้ผลผลิตมากมาย จนเขาร่ำรวยขึ้นเหมือนเดิม แต่เขาก็ยังตั้งหน้าพยายามทำงานให้ดียิ่งขึ้นและมากเพิ่มขึ้นทุกที ๆ จนในที่สุดเขาก็ได้เป็นเศรษฐีของเมืองนั้นแทนบิดาของตน

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การที่เราพยายามทำงานหนักและขยันขันแข็งอย่างมากจริง ๆ ไม่ยอมย่อท้อต่อความยากลำบากและทำงานต่าง ๆ ด้วยความมั่นใจ มานะพยายามที่จะเอาชนะตนเองที่เคยส่ายมาตลอดเวลา และสามารถเอาชนะความยากจนที่ตนหลงคิดไปชั่วขณะหนึ่ง แต่ไม่ช้าเกินไปที่จะแก้ไขให้กลับดีขึ้นเหมือนเดิม และดีกว่าเดิมไปได้เรื่อย ๆ โดยไม่ยอมหยุดพักหรือย่อท้อต่ออุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น ทำให้บั้นปลายชีวิตของเขามีความสุขสมบูรณ์ยิ่งกว่าใคร ๆ ในเมืองนั้น พี่น้องทั้งสองคนก็ได้มีการพบปะกันบ่อย ๆ เพื่อติดตามทุกข์สุขกันและอยู่อย่างมีความสุขตลอดชีวิต"



เรื่องที่ 6

เรื่องนักตักลง

วันหนึ่งนักตักลงหนุ่มเดินเล่นตามหาดทราย พบผ้าสามชิ้นเล็ก ๆ บนหาดทราย เขาหยิบขึ้นหนึ่งใส่กระเป่ากลับบ้านและลืมนั่งสนิท ครั้นเข้านอนแล้วจะหลับมีเสียงเรียกทวงผ้าคืนปรากฏว่าเป็นเสียงของลูกสาวพระราชาทักอยู่ในอำนาจของแม่มด ซึ่งเอาเธอไปซังไว้บนภูเขาแก้ว เธอได้รับอนุญาตให้มาอาบน้ำทะเลกับน้องสาวสองคนของเธอทุกวัน เมื่อไม่มีผ้า เธอเหาะกลับไปไม่ได้ ส่วนน้องสาวของเธอกลับไปแล้วเมื่อตอนหัวค่ำ หนุ่มนักตักลงจึงคืนผ้าให้และรับปากจะช่วยเหลือ นักตักลงจะต้องไต่ขึ้นไปบนภูเขาแก้วให้ได้ แต่ไม่เคยปรากฏว่ามีใครสามารถไปถึงเลย เพราะต้องผ่านยักษ์หลายคน

วันรุ่งขึ้นนักตักลงตื่นนอน ออกเดินทางไป เขาตักลงไปด้วย ยักษ์กำลังนอนหลับอยู่ได้ยินเสียงกลองมันโมโหมาก ชายหนุ่มจึงว่าชาติเพราะพรรคพวกอีกหลายพันคนตามหลังมาเพื่อสร้างถนนผ่านป่านี้ และไล่ยักษ์ออกไป ยักษ์จึงเกิดความกลัวยอมเป็นคนรับใช้นักตักลง เขาจึงอาศัยยักษ์พาไปจนถึงเขาแก้ว แต่ถูกทิ้งไว้ที่ตีนเขา เขาไม่รู้จะขึ้นไปบนภูเขาได้อย่างไร พอได้เห็นชายสองคนกำลังทะเลาะกัน เรื่องแย่งอานม้าที่สามารถเหาะได้ จึงแกล้งเข้าไปช่วยตัดสินใจให้คนทั้งสองวิ่งแข่งกัน พอชายสองคนออกวิ่ง เขาก็รีบนั่งบนอานม้าแล้วเหาะไป นักตักลงจึงสามารถขึ้นไปบนเขาแก้วได้ บนเขาแก้วมีบ้านหลังหนึ่งสร้างด้วยหินขนาดใหญ่ มีหญิงเฒ่าคนหนึ่งนัยน์ตาแดงกร่ำและใบหน้าสีน้ำตาล เป็นคนเปิดประตูออกมาต้อนรับเขา นักตักลงจึงขออาศัยอยู่ด้วย แม่เฒ่าอนุญาตแต่ต้องให้นักตักลงทำงานหนักแลกเปลี่ยนกับอาหารและที่พัก

เขาถูกใช้ชีวิตน้ำในบ่อให้แห้งก่อนค่ำ ด้วยปลอกเหล็กสำหรับใช้เวลาเย็บผ้า เขาทำงานตลอดเช้าแต่ไม่สามารถตักน้ำขึ้นมาได้เลย บ่อก็ลึกมาก แต่พอดึกบ่อก็มีหญิงสาวมาช่วยจนสำเร็จ

วันรุ่งขึ้น เขาถูกใช้ให้โค่นต้นไม้หลังบ้านให้หมด ผ่าเป็นฟืน ผูกเป็นมัด ๆ และ  
ทุกอย่างต้องเสร็จก่อนค่ำ เขานำเครื่องมือที่หญิงเฒ่าให้ไปฟันลงบนต้นไม้ ทุกอย่างที่คมกลายเป็น  
เป็นฟืน แต่หญิงสาวก็มาช่วยจนสำเร็จ

วันต่อมา หญิงเฒ่าให้เขาเอาไม้ทุกกองมาวางเป็นกองเดียวกัน แล้วเอาไฟเผาให้  
หมด ซึ่งเป็นเรื่องสฤวิสัยของคนธรรมดา หญิงสาวจึงเข้ามาช่วยจนสำเร็จอีก เธอให้นักตีกลอง  
จับหญิงเฒ่าเข้ากองไฟ หญิงเฒ่ารู้ทันตรงเข้ามาจะทำร้ายหญิงสาว แต่หนุ่มนักตีกลองช่วยไว้ได้  
และจับแม่มดโยนเข้ากองไฟได้สำเร็จ แล้วหนุ่มตีกลองกับลูกสาวพระราชาก็ได้แต่งงานกัน

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้นั้น เราจะต้องมีความ  
อดทน รู้จักวางแผนและใช้กลวิธีแปลก ๆ ใหม่ ๆ มาใช้ในการทำงานแล้ว ถึงแม้งานนั้นจะยาก  
ซับซ้อนก็สามารถทำให้งานนั้นสำเร็จตามเป้าหมายได้"

## เรื่องที่ 7

เรื่องเสนาบดีลูกชวานาแห่งแคว้นพันธุมวดี

ในสมัยโบราณมีแคว้นหนึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำนามหาชื่อว่าแคว้น "พันธุมวดี" เป็นแคว้นเล็ก ๆ ที่มีทั้งสมุทรในชมพูทวีปยุคนั้น พระราชาของแคว้นเป็นผู้ที่ทรงพระปรีชาสามารถปกครองแผ่นดินโดยธรรมและบำรุงบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรือง ราษฎรอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข เพราะพระราชามีความสามารถในการบริหารงานบุคคล และมีศิลปะในการเลือกหาคนดี มีความสามารถมาใช้ในราชการ พระองค์มีวิธีการพัฒนาคนและบำรุงน้ำใจคนเป็นอย่างดี

ในการคัดเลือกคนเข้ารับราชการโดยวิธีการสอบแข่งขันอย่างกว้างขวาง เปิดโอกาสให้คนหนุ่มที่มีความรู้ความสามารถทุกคน มีลูกชายชวานาที่ยากจนคนหนึ่งสอบได้รวมอยู่ด้วย ในตอนแรก ๆ พระราชามีได้แต่งตั้งให้ลูกชวานานี้ดำรงตำแหน่งอะไรเลย เพียงแต่คอยเฝ้าดูอยู่ใกล้ ๆ เวลาพระองค์ปฏิบัติราชกิจต่าง ๆ ก็แอบดัดจริตหนุ่มลูกชวานานี้ไปด้วย พระองค์ทำเช่นนี้ อยู่เป็นเวลานาน จนบัดดัดจริตหนุ่มเริ่มมีความสงสัยว่า ทำไมพระราชาจึงไม่แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอะไรเลย เขาเองอยากแสดงความสามารถให้ประจักษ์แก่คนทั้งหลายตามวิสัยของคนหนุ่ม

วันหนึ่งพระราชาเสด็จเสียบเมืองและให้บัณฑิตหนุ่มตามเสด็จด้วยอย่างเคย ขณะนั้น พระราชาทรงเหลือบเห็นขอทานชราสองคนอยู่ข้างทางที่เสด็จผ่าน พระราชาจึงทรงให้หยุดชวณเสด็จและสั่งให้บัณฑิตหนุ่มไปจัดการไล่ขอทานทั้งสองเสีย ความจริงขอทานทั้งสองคือ พ่อ-แม่ของบัณฑิตหนุ่มนั่นเอง แต่พระราชาใช้ให้คนไปตามตัวมาและให้ทำตัวเป็นขอทาน เพื่อจะทดสอบจิตใจของบัณฑิตหนุ่ม บัณฑิตหนุ่มไม่ทราบ เมื่อได้พบว่าขอทานนั้นคือ พ่อ-แม่ของตัวเองก็ตกตลึง และเพราะความอับก็แกล้งทำเป็นไม่รู้จำและไล่จากที่นั้นไป เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้พระราชาเห็นว่า บัณฑิตหนุ่มลูกชวานายังมีนิสัยไม่เหมาะสมจะเป็นขุนนาง เพราะขาดความกตัญญูรู้คุณพ่อ-แม่ จึงรับสั่งให้กลับไปบ้านเดิม 3 ปี แล้วจึงค่อยกลับมารับราชการใหม่ บัณฑิตหนุ่ม

เสียใจมากและได้เดินทางกลับไปกราบเข้าขอโทษพ่อ-แม่ ช่วยพ่อ-แม่ทำนาเป็นการใหญ่ และตั้งปณิธานไว้ว่าจะไม่งำทำการอย่างใดที่เป็นการลบหลู่พ่อ-แม่อีกชั่วชีวิต พระราชาก็ให้คนไปตามตัวมาเฝ้า คราวนี้ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าการเมืองเล็ก ๆ ส่วนที่คนส่วนใหญ่เป็นญาติกันการ การเดินทางลำบากมาก ที่พักอาศัยก็เร็วกว่าบ้านนาของตนเองเสียอีก ต้องอยู่กระท่อมดินแล้วหลังคามุงด้วยใบไม้ บัณฑิตหนุ่มรู้สึกผิดหวังมาก หมดอาลัยตายอยากที่จะรับราชการต่อไป

เวลาผ่านไป 2 ปี เขาก็ไม่ได้ทำอะไรให้ดีขึ้น ทำไปวันหนึ่ง ๆ เพื่อเอาตัวรอด พยายามรักษาของเก่าไว้เท่านั้น พระราชาก็มิได้เลื่อนชั้น เลื่อนเงินเดือนให้ จนเขาเกือบจะลาออกจากราชการอยู่แล้ว ในราวปลายปีที่สอง พระราชาให้คนไปรับพ่อ-แม่ชานาของบัณฑิตหนุ่มมาอยู่ด้วย เพื่อจะได้อบอุ่นใจ พร้อมกับเลื่อนชั้นและเลื่อนเงินเดือนให้ นอกจากนั้นยังมีสาส์นตกเตือนมาด้วยว่า

"ที่เลื่อนตำแหน่งให้เพราะเห็นว่าคณอยู่ในที่กันดารได้ถึง 2 ปี แต่ถ้าจะพูดถึงงานแล้ว ท่านไม่ได้สร้างความเจริญอะไรให้ดีขึ้นเลย เมืองป่าก็ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลง จึงขอเตือนว่าอย่าเพียงแต่คิดอยากให้คนรุ่งเรืองแต่อย่างเดียว โดยไม่ลงมือสร้างความเจริญให้แก่หน้าที่การงานภายในความรับผิดชอบของคณนั้น จะเหมือนตราขูที่หนักไม่เท่ากัน 2 ข้าง ก้อนหนักด้านที่อยากให้คนรุ่งเรือง แต่เบาในข้างหน้าที่การงานของคณ ไม่ทำให้เจริญ ทางที่ถูกเจ้าควรทำป่าให้เป็นเมืองให้ได้ แม้จะเป็นเมืองป่า แต่ถ้าเจ้าคิดหาทางและลงมือทำด้วยความตั้งใจ ก็อาจสร้างพันธมิตรขึ้นในป่าได้ เรามีได้ลี้มไกรที่เขาทำหน้าที่ให้ดีขึ้นเสมอ"

ต่อจากนั้น บัณฑิตหนุ่มผู้ชายซึ่งในพระกรุณาของพระราชาเกิดมีกำลังใจที่จะพัฒนาเมืองป่าแห่งนี้ให้เป็นเมืองเจริญให้จงได้ จึงได้เริ่มวางแผนพัฒนาเมืองและพัฒนาอาชีพของราษฎรอย่างรีบด่วน และปฏิบัติตามแผนอย่างวิริยะอุตสาหะ มิได้เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ป่าก็กลายเป็นเมือง ราษฎรก็มีรายได้เพิ่มขึ้น ความเป็นอยู่ก็อย่างทันตาเห็น พระราชาก็ได้ติดตามข่าวการทำงานของเขาอยู่ทุกระยะ และได้มีสาส์นส่วนพระองค์มาชมเชย

อดีตหัวหน้าบริหารเมืองเล็กได้ดี พระราชาก็ทรงให้เป็นผู้ว่าราชการเมืองใหญ่ขึ้น ๆ และหมั้นเวียนไปอีกหลายเมือง เขาก็สามารถปฏิบัติงานได้ผลดีด้วยความมานะพยายามโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ทำงานได้ผลดีทุกแห่งที่ไปประจำอยู่จนได้รับรางวัลจากพระราชอาอยู่เป็นประจำ จนกระทั่งตำแหน่งเสนาบดีว่างลง จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเสนาบดีที่มีชื่อเสียงที่สุด เป็นเสนาบดีคู่พระทัยของพระราชามีความสุขตลอดชีวิต

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การรู้จักเลือกผู้ร่วมงานที่เหมาะสม การเป็นคนมีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ มีความอดทนต่อความยากลำบาก การปรับปรุงตัวเองให้คืออยู่เสมอ การรู้จักวางแผน ในการทำงาน และทำงานตามแผนอย่างวิริยะอุตสาหะ ทำให้เราสามารถประสบความสำเร็จ ในหน้าที่การงานการศึกษาและมีความสุขในชีวิตได้"

เรื่องที่ 8

เรื่องเจ้าชายกับตะเกียบเงิน

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พระเจ้าแผ่นดินจีนมีโอรสรูปร่างมอญองค์หนึ่ง เมื่อถึงเวลาอันสมควร พระเจ้าแผ่นดินก็บอกให้โอรสเดินทางไปแสวงหาความรู้กับอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมาก ในป่าที่เมืองอื่นเพื่อจะได้ศึกษาศิลปวิทยาการต่าง ๆ เพื่อที่จะได้เตรียมตัวเป็นพระเจ้าแผ่นดินต่อจากตน ในการเดินทางไกลไปต่างแดนจากบ้านเมือง พระองค์ได้อนุญาตให้โอรสมีเด็กรับใช้ติดตามไปด้วยหนึ่งคน ชื่อนายหย่วน

เมื่อไปอยู่ที่สำนักของอาจารย์ที่มีชื่อเสียงตามคำสั่งของพระราชบิดาแล้ว อาจารย์ก็เริ่มสอนศิลปวิทยาการต่าง ๆ ให้แก่พระโอรส พระโอรสก็ทรงศึกษาด้วยความตั้งใจ และที่ทรงสนพระทัยเป็นพิเศษคือวิชายิงธนู ได้ฝึกทุกวันเพราะโอรสมากจนชำนาญมากเป็นพิเศษ สามารถยิงให้แม่นยำและรวดเร็วมาก และยังพยายามหัดยิงทุกวันโดยไม่หยุดยั้งจนสามารถยิงธนูได้ที่ละหลาย ๆ ดอกให้ตรงเป้าเดียวกันได้

ส่วนนายหย่วนก็ติดตามรับใช้ด้วยความซื่อสัตย์จงรักภักดี เขาเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นอยากจะทำอะไรก็ทำอย่างเต็มที่ แต่อาจารย์ก็ไม่ได้เรียกไปสอนอะไรให้ วันหนึ่ง ๆ เขามีเวลารว่างมากเพราะมีหน้าที่หุงหาอาหารและทำความสะอาดที่พักให้อาจารย์และโอรส จนรู้สึกรำคาญตัวเองไม่ทราบว่าจะทำอะไรดี จึงหาไม้มาทำเป็นตะเกียบค้ำข้าวที่ละเม็ด ๆ ใส่หม้อหุงในคอนแรก ๆ ก็ค้ำได้ช้าเพราะไม่ชำนาญ ในวันต่อ ๆ ไปเขาก็พยายามใช้ตะเกียบค้ำข้าว ใส่หม้อไปเรื่อย ๆ จนมีความชำนาญและทำได้รวดเร็วไปเรื่อย ๆ มากขึ้นทุกวัน โดยที่ไม่มีใครทราบหรือสนใจเด็กรับใช้ผู้นี้เลย หย่วนมีความสุขกับการใช้ตะเกียบค้ำข้าวของอื่น ๆ เรื่อยไปแม้กระทั่งไม้ที่ปลิวหลุดจากต้น เขาก็สามารถใช้ตะเกียบค้ำได้ทัน หรือตัวแมลงบินผ่านหน้า เขาก็เอาตะเกียบค้ำไว้ได้

เมื่อพระโอรสเรียนวิทยาการทุกอย่างจบแล้ว ก็ลาอาจารย์กลับมาหาพระราชบิดา พระเจ้าแผ่นดินทรงถามพระโอรสว่า เรียนอะไรมาบ้าง เจ้าชายก็ทูลเกล้าว่า ได้เล่าเรียนวิชาต่าง ๆ มากมาย และมีความสนใจพิเศษในการยิงธนู พระราชาก็ดีพระทัยชื่นชมในโอรสมาก แล้วก็หันมาถามนายหยวนว่า เจ้าได้เล่าเรียนอะไรมาบ้าง นายหยวนทูลว่าไม่ได้เรียนอะไรมาเลย พระราชาก็กริ้วมากตรัสว่า "เจ้านี่โง่มาก มีโอกาสไปอยู่กับอาจารย์เก่ง ๆ แล้ว ไม่หาโอกาสศึกษาเล่าเรียนวิชาติดตัวมาเลย อย่าอยู่เลย เอาไปฆ่าเสียดีกว่า" ก็สั่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่า นายหยวนก็ทูลขอร้องว่า "ไหน ๆ จะตายก็ขอให้ตายด้วยฝีมือของโอรสที่ตนรักมาก เพราะได้เป็นคู่ทุกข์คู่ยากกันมาตลอด และทั้งที่โอรสก็จะให้มีโอกาสแสดงฝีมือยิงธนูให้พระองค์ทอดพระเนตรด้วย" พระราชาก็ตกลงอนุญาตให้นายหยวนเลือกตายได้ โดยฝีมือของพระโอรส พระโอรสและนายหยวนก็ลงมาที่สนามซ้อมรบหน้าพระที่นั่ง โอรสก็เข้ามาออกขอโหล่กับเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก นายหยวนก็ขอตะเกียบกับโอรส โอรสก็ประทานตะเกียบให้ ทหารก็พานายหยวนมายืนที่เสาสำหรับประหาร โอรสก็อยู่อีกด้านหนึ่ง เมื่อโอรสเล็งธนูแล้วยิงมาที่นายหยวน เขาก็เอาตะเกียบจับลูกธนูวางได้ ทำให้พระโอรสโมโหก็ยิงที่ละ 3 ดอก เขาก็เอาตะเกียบจับหันอีก โอรสก็ยิงที่เดียว 7 ดอก เขาก็จับได้หันหมดเช่นกัน จนพระโอรสกริ้วมาก เอาลูกธนูมาเป็นเล่มเกวียน แล้วยิงอย่างรวดเร็ว มองดูเหมือนลูกธนูที่แล่นมาying นายหยวนเหมือนกับสายฝน แต่เขาก็เอาตะเกียบจับได้หันหมดจึงไม่ตาย พระเจ้าแผ่นดินเห็นเช่นนั้นก็พอพระทัย สั่งให้พระโอรสเลิกยิงและทรงชมเชยว่าทั้งสองคนมีความชำนาญพิเศษ จึงแต่งตั้งให้นายหยวนไปเป็นนายอำเภอ ประชาชนรอบข้างก็ให้ร้องด้วยความยินดี

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การพยายามทำอะไรก็ตาม ถึงแม้จะไม่มีผู้สอน แต่เราพยายามฝึกความชำนาญและเอาชนะตนเองเรื่อย ๆ ทุกที ผลดีก็จะอยู่กับตัวเราเอง โดยไม่ต้องพึ่งความช่วยเหลือจากใครเลย เราก็สามารถที่จะประสบผลสำเร็จในชีวิตตามความคาดหมายที่ตั้งไว้ได้"

เรื่อง 9

เรื่องพ่อล่าเอียง

นานมาแล้ว ในชนบทแห่งหนึ่ง มีครอบครัวอยู่ครอบครัวหนึ่ง มีฐานะค่อนข้างยากจน หัวหน้าครอบครัวเป็นพ่อหม้าย เนื่องจากภรรยาของเขาได้เสียชีวิตไป พ่อหม้ายคนนี้ก็จึงต้องอยู่กับลูกชายสองคน ลูกชายคนที่ชื่อว่าทอง ลูกชายคนน้องชื่อว่าโหน ทองเป็นคนขี้เกียจและชอบร้องแก๊งเป็นประจำ แต่เนื่องจากทองเป็นคนช่างพูด ส่วนโหนเป็นคนขยัน แต่เป็นคนที่ไม่ค่อยพูด ไม่ช่างซักช่างถามอะไรเอาเสียเลย พ่อถามคำถามหนึ่งขึ้นจึงจะพูดออกมาหนึ่งคำเท่านั้นเสมอมา จึงทำให้พ่อรักลูกไม่เท่ากัน คือรักลูกคนที่มากกว่าคนน้อง

ทุกครั้งที่พ่อหม้ายคนนี้ออกไปทำงาน จะพาลูกชายทั้งสองไปด้วยทุกครั้ง เพราะลูกชายทั้งสองยังเล็กอยู่ จึงให้ลูกทั้งสองพักอยู่ในกระท่อมที่ตนสร้างไว้ใกล้ที่ทำงาน ไว้พักเวลาเหนื่อยจากทำงาน ส่วนตนเองก็ทำงานไปเรื่อย ๆ เมื่อตกตอนเย็นก็เลิกจากงานกลับบ้าน โดยให้ลูกคนที่ช็อคของตน ส่วนลูกคนน้องก็เดินจูงมือไปเช่นนี้ประจำทุกวัน

วันหนึ่ง ชายพ่อหม้ายได้พาลูกชายทั้งสองไปเที่ยวอยู่ที่แห่งหนึ่ง โดยให้ลูกคนที่ช็อคของตน ส่วนคนน้องนั้นก็เดินจูงไปเช่นเดิมเหมือนที่ผ่าน ๆ มา ขณะเดินกันไปในระหว่างทางอยู่นั้นซึ่งเป็นทุ่งนา ลูกชายคนที่ช็อคอยู่บนคอพ่อก็ได้แลเห็นนกกระสาฝูงหนึ่งหากินอยู่ในหนองน้ำข้างทาง จึงได้ถามพ่อขึ้นว่า "พ่อคะ ทำไมนกกระสามันจึงร้องเสียงดังน่ากลัว...พ่อ" ชายพ่อหม้ายจึงบอกลูกว่า "...ก็เพราะมันคอยาวนะสิลูก จึงได้ทำให้มันร้องเสียงดังน่ากลัว" ลูกคนน้องที่พ่อจูงเดินมานั้นจึงได้พูดขึ้นบ้างว่า "...แล้วที่ร้องอย่างกลั่นละ ทำไมมันร้องเสียงดังได้เหมือนกันล่ะพ่อ" ชายพ่อหม้ายได้ฟังลูกคนน้องพูดอย่างนั้น ซึ่งด้วยรักลูกคนที่มากกว่าเป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงได้เอ็ดตะโรขึ้นว่า "...ก็แก่นชอบเถียงพี่และพ่ออยู่เป็นประจำเลย... อ้ายลูกคนนี่..." ส่วนลูกคนที่เห็นด้วยกับพ่อจึงพูดเสริมขึ้นทันทีว่า "...จริงด้วยเถียงบ่อยเป็นประจำเลย" เมื่อเห็นดังนั้นลูกคนน้องจึงบนพึมพำ...พึมพำ...ขึ้นว่า "...ก็จริงนี่..."



ที่อ้างอย่างคนอื่นทำไมจึงร้องเสียงดังละ..." พ่อหม้ายคนนั้นเห็นด้วยกับความคิดและเหตุผลของ  
คนน้องอยู่แต่เพียงในใจ

สามพ่อลูกได้เดินทางกันต่อไปเรื่อย ๆ ผ่านทุ่งนาที่เข้าเขตป่า จนกระทั่งลูกชายคนที่  
ที่อยู่บนคอพ่อก็ให้เหลือบไปเห็นหน่อไม้เข้าพอดี จึงได้ถามพ่อขึ้นอีกว่า "พ่อ...พ่อ...ทำไมไม่  
ไผ่มันแทงกินขึ้นมาให้ด้วยละ" ชายผู้เป็นพ่อก็บอกลูกไปว่า "...ก็เพราะหน่อไม้ไผ่มันแหลม  
นะสิลูกจึงให้แทงกินขึ้นมาให้ใส่ลูก" ลูกคนน้องที่เดินอยู่ข้าง ๆ นั้นก็พูดแย้งขึ้นอีกว่า "ไผ่  
อย่างอื่น...ทำไมเห็นปลวก...เห็นโค่น ซึ่งมันก็ไม่ไผ่แหลมอะไรเลย แต่ก็แทงกินขึ้นมาได้  
เหมือนกันละ..."

ชายพ่อหม้ายคนนั้นจึงได้คิด...และเห็นว่า ลูกคนเล็กที่ตนไม่ค่อยจะรักใคร่นักกลับ  
เป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด คำพูดของลูกคนน้องแต่ละคำมีเหตุผล ถึงเป็นคนไม่ค่อยช่างพูด แต่ก็  
กล้าแสดงความคิดเห็น พ่อหม้ายคนนั้นจึงได้พูดกับลูกคนที่ว่า "...น้องเขาก็พูดถูกนะลูก และ  
มีเหตุผลด้วย"

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น จึงทำให้ชายพ่อหม้ายได้รักลูกทั้งสองของเขา  
เท่า ๆ กันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าเราเป็นคนรู้จักคิด กล้าพูด กล้าทำ มีความคิดที่เป็นตัว  
ของตัวเอง และมีเหตุผลแล้ว ก็จะทำให้เราประสบความสำเร็จตามความคาดหวังที่ต้องการ  
ได้"

เรื่องที่ 10

เรื่องผู้ไม่รู้จักความกลัว

นานมาแล้ว มีเจ้าชายองค์หนึ่งเกิดความเบื่อหน่ายที่จะอยู่ในนครต่อไป เนื่องจากเจ้าชายเป็นคนไม่กลัวใคร จึงตกลงใจที่จะออกท่องโลกเพื่อที่จะได้พบกับสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ

เจ้าชายจึงได้เข้าไปกราบทูลลาพระราชบิดาเป็นพระราชบิดา เพื่อที่จะออกไปท่องโลก เมื่อพระราชบิดาทรงอนุญาตตามความประสงค์ของเจ้าชาย เจ้าชายจึงได้ออกเดินทางจากพระนครเข้าไปในป่า เจ้าชายเดินทางอยู่ในป่าเป็นเวลาหลายวัน

วันหนึ่งเจ้าชายเดินทางมาถึงบ้านยักษ์ผู้หนึ่ง มีก้อนหินใหญ่เท่าคนก้อนหนึ่งตั้งอยู่ในสนาม เจ้าชายจึงเข้าไปใกล้ก้อนหินนั้นก็สามรถถึงก้อนหินนั้นได้ เมื่อยักษ์มองลงมาจากทางหน้าต่างก็รู้สึกประหลาดใจมากที่สุดที่เห็นเจ้าชายร่างเล็กเหมือนมนุษย์ธรรมดาทั่วไปแต่แข็งแรงเกินมนุษย์

เมื่อยักษ์ได้เห็นความสามารถของเจ้าชาย จึงได้ขอร้องให้เจ้าชายไปเก็บแอปเปิลจากต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มาให้ ต้นไม้นั้นมีเพียงต้นเดียว ประกอบด้วยรั้วเหล็กล้อมรอบและข้าง ๆ รั้วเหล็กนั้นมีสัตว์ป่าดุร้ายเฝ้าอยู่ และถึงแม้ว่าจะผ่านรั้วเข้าไปได้โดยง่ายและเข้าไปถึงต้นแอปเปิลได้ ก็จะต้องถูกห้วงเหล็กรัศมีแสงจนแตก ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครเคยเก็บผลแอปเปิลได้

เจ้าชายรู้ในความสามารถของตนเอง จึงได้อาสาเข้าไปเก็บแอปเปิล และด้วยความพยายามและด้วยความกล้า เจ้าชายก็สามารถเอามาได้โดยปลอดภัย แล้วนำแอปเปิลมาให้ยักษ์ ยักษ์ก็ใจมากมันจึงรีบเอาแอปเปิลไปอวดเมียโดยบอกว่ามันเป็นผู้เก็บมาเอง เมียไม่เชื่อเพราะด้วยเหตุที่ยักษ์ไม่เคยกล้าที่จะเข้าไปเก็บมาก่อน และไม่เห็นว่าห้วงเหล็กที่แขนของหิว ยักษ์จึงไปขอห้วงเหล็กจากเจ้าชาย แต่เจ้าชายไม่ยอมให้จึงเกิดการทะเลาะกันและได้ต่อสู้กันจนเจ้าชายคาบอด ยักษ์จึงจูงเจ้าชายไปที่หน้าผาคิดจะผลักเจ้าชายให้ตกหน้าผา จะได้เอาห้วงเหล็กไปอวดเมีย แต่สิ่งใดได้เข้ามาช่วยจับเสื้อเจ้าชายไว้และผลักยักษ์ตกเหวตาย

ต่อมาเจ้าชายก็ได้มาอาศัยอยู่กับสิงโตที่ลำธารแห่งหนึ่ง และสิงโตก็ช่วยรักษาเจ้าชายจนหายจากตาบอด เมื่อตาบอดหายแล้วเจ้าชายจึงได้ลาสิงโต สิงโตจึงได้สั่งให้เจ้าชายระวังในการเดินทาง เจ้าชายจึงเดินทางต่อไป

จากนั้นเจ้าชายก็เดินทางมาพบปราสาทร้างแห่งหนึ่ง มีหญิงสาวคนหนึ่งสวยงามมาก เธอถูกแม่มดสาปให้อยู่ในปราสาทร้างแห่งนี้ จนกว่าจะมีผู้ไม่รู้จักความกลัวเข้ามาช่วยจึงจะพ้นคำสาป และไปจากปราสาทร้างแห่งนี้ได้ เจ้าชายซึ่งเป็นผู้ไม่รู้จักกลัวจึงอาสาช่วยเหลือ และการช่วยเหลือนี้เจ้าชายจะต้องนอนในปราสาทร้างแห่งนี้ให้ครบสามคืน หญิงสาวจึงจะพ้นคำสาป

คืนแรกมีผีออกมาจากทุกซอกทุกมุมของปราสาท เจ้าชายนั่งเฉย ๆ ผีจึงไม่เห็นได้สังเกตเห็นเจ้าชาย จึงผ่านคืนที่หนึ่งไปอย่างปลอดภัย พอคืนที่สองผีก็เข้ามาในห้องและทำร้ายเจ้าชายจนได้รับบาดเจ็บ มีแผลเหวอะหวะแต่เจ้าชายก็ยังทนได้ หญิงสาวเอาน้ำทิพย์มารักษาแผลให้เจ้าชาย ทำให้เจ้าชายสดชื่นขึ้น ผ่านคืนที่สองไปถึงคืนสุดท้าย เจ้าชายถูกผีทรมานมากกว่าคืนที่สองอีก ทำให้เจ้าชายเจ็บปวดมาก ผีคิดว่าเจ้าชายตายแล้วจึงจากไป หญิงสาวเห็นเจ้าชายสลบไปจึงได้รักษาเยียวยาจนเจ้าชายฟื้นขึ้นมา จนผ่านคืนที่สามไปได้ และหญิงสาวก็พ้นคำสาป

หญิงสาวซึ่งได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าชาย เห็นเจ้าชายบาดเจ็บมาก มีบาดแผลมากมาย จึงได้เอายามาทำให้เจ้าชายจนบาดแผลหาย ขณะที่หญิงสาวรักษาแผลให้เจ้าชายอยู่นั้น ทั้งสองเกิดความใกล้ชิด เห็นอกเห็นใจกัน เข้าใจซึ่งกันและกัน จึงได้ตกลงแต่งงานกัน แล้วกลับไปครองนครเป็นพระราชทานพระราชานิติสาส์นต่อไป

"ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า คนเรานั้นถ้ามีความกล้าหาญ กล้าแสดงออก มีความพยายาม มีความอดทน แม้พบปัญหาที่ไม่ย่อท้อ ตั้งใจที่จะแก้ปัญหาอันให้ลุ่ล่งไป ก็สามารถช่วยให้ตนเอง และผู้อื่นพ้นจากภัยอันตราย และมีความสุขได้"